

Swe-243 " Pastorspraktikants Installation " 23 januari 2005

Att föra andra till Jesus

Texten: Johannes 1:35-42a

Jesus valde 12 män för att bli hans lärjungar. Sedan skickade han ut dem att sprida vad de hade lärt sig överallt i världen. I kronologisk ordning var Andreas Jesu förste lärjunge: en människa som är känd för sina ansträngningar **att föra andra till Jesus**.

Andreas var Johannes Döparens lärjunge. Andreas hade fångslats av den stränge och eldige profetens röst och personlighet. Andreas hade vunnits genom budskapet om ånger som Johannes predikade. Andreas väntade med ett ivrigt hjärta på den större profeten som Döparen talade om.

Dagen efter sitt dop närmade Jesus sig ännu en gång folkskaran som lyssnade på Döparen. Johannes *såg Jesus komma*, säger Bibeln. Men varför kom Jesus? Han kom kanske för att ge Johannes tillfället att vittna om honom. Det är ett faktum om Jesus. Han ger oss tillfällen att vittna om honom för andra. Det händer inte av en slump. Gud ger oss tillfällen. Den enda frågan är: Kommer vi att utnyttja tillfällena som Jesus sänder i vår väg?

Johannes missade inte chansen. Han pekade på Jesus och ropade: *Se Guds lamm!* Johannes uppgift var att peka på människors behov av Guds förlåtelse och deras behov av en frälsare som skulle rädda dem från deras synder och straffet som dessa synder förtjänar. Nu identifierar Döparen Jesus som Frälsaren som han har talat om. Han är *Guds lamm, som tar bort världens synd*!. *Han är Guds son.*"

Utan att säga ett ord, lämnade Jesus folkmassan och fortsatte att gå. Andreas och hans namnlöse kamrat följde Johannes underförstådda instruktioner " de förstod vinken, kan vi säga. De började följa Jesus. Denna dag var början av ett nytt liv för Andreas. Han blev Jesu förste lärjunge. Han blev en trogen, hängiven hjälpare för Jesus och för världen som Jesus kom för att frälsa. Andreas var aldrig en vräkig lärjunge, men med sitt tysta försynta sätt förde han med sig andra människor till Jesus. Bibeln berättar tre händelser i vilka Andreas gjorde något, och alla tre gånger ser vi att **han förde andra till Jesus**.

Det är självklart för många av oss att Jesus är Guds son, den utlovade Messias, världens Frälsare. Vi har hört det alltsedan vi var små barn och gamla nog för att höra julberättelsen. Vi har trott det alltsedan vi döptes. Hur annorlunda var det inte för Andreas! Plötsligt upptäckte han att den utlovade Messias stod framför honom, Messias som profeterna hade talat om, Messias som Israel hade väntat två tusen år på, Abrahams säd, rättfärdighetens sol, Fridsfursten, nationernas längtan, store Kung Davids störste son. Miljoner har trott under århundradena sedan dess, miljoner människor av varje nation, av alla stammar och språk, folk och folkslag. Även de har kommit till tro på Jesus från Nasaret, Messias, Guds Kristus, världens befriare. Men Andreas, en ödmjuk fiskare från Galiléen, var den förste av alla.

Det var en upptäckt som han måste dela med sig av, så Andreas hämtade sin bror, Petrus! När de var unga pojkar lekte de tillsammans på den sandiga stranden vid Galileiska sjön. De var partners i fiskebranschen. Som så ofta kan vara fallet, var bröderna inte alls lika. De var varandras motsatser i personlighet och temperament. Petrus var häftig och hög; Andreas var tyst och blyg. Medan Petrus ville stå i rampljuset, höll Andreas sig i bakgrunden. Medan Petrus var som född till ledare, var Andreas den fullkomlige efterföljaren och hjälparen. Petrus var inte en människa som gärna tog emot förslag. Han brukade ha sitt eget sätt och gå varthelst han ville.

Det är precis det som gör denna händelse, som har haft sådan vittgående vikt för kyrkans historia, märkligare. Andreas hade varje anledning till att vänta sig att hans store barske bror skulle håna och säga: "Så du har funnit Messias! Du, min blyge lille bror " du har funnit honom i en folkskara vid sjön, eller hur? Andreas, jag tror att du är galen!" Andreas väntade sig kanske ett sådant svar, och kanske var det precis det som hände. Vi vet inte. Vi vet emellertid att Andreas gick till sin bror Petrus med en glädje i sin röst och en iver i sin själ som inte kunde förnekas. Sedan tog han med Petrus för att träffa Jesus. Andreas blev den förste i en lång rad av kristna som har upptäckt att det bästa sättet att dela med sig av Kristus är att berätta om honom för en vän eller släkting i taget. Snart blev Petrus den störste lärjungen ibland de tolv. Petrus blev lärjungarnas ledare och deras talesman, och Andreas behövde öva sig i att spela andra fiolen. Det var helt okej med Andreas. Han

var villig att tjäna tyst, och han fortsatte att föra andra till Jesus. Troligen omvände han aldrig tre tusen människor med en enda predikan som Petrus gjorde på Pingstdagen, men var det inte nog att han hämtade Petrus? Petrus kunde inte ha predikat denna mäktiga predikan om Andreas inte hade tagit honom med sig till Jesus Kristus.

Det finns tillämpning på oss. När han förde Petrus till Jesus, hade Andreas inte fullkomlig kunskap om Jesu liv, död och återuppståndelse. Han hade inte hela bilden. Fastän Andreas trodde att Jesus var Frälsaren, var det ännu ett mysterium för honom hur Jesus skulle ta bort världens synder. Därför vidarebefordrade han vad han visste på det bästa sättet som han kunde. När börjar ett stearinljus lysa? Börjar ljuset lysa när det redan har brunnit halvvägs ner? Naturligtvis inte. Det börjar lysa så snart som det tänds. På samma sätt skall vi alltid låta vårt ljus lysa. Vi behöver inte vänta på en särskilt mörk tid för att börja lysa.

Du, Hermanni, och varje kristen predikare och lärare kommer troget att försöka att undervisa andra så att de får en ständigt ökande kunskap och större förståelse av Guds Ord. Vi bör emellertid inte glömma **möjligheten som vänskapvittnande ger**. Denna möjlighet är där redan den första dagen som en människa tror. En kristen är kanske inte beredd eller har förmågan att tala om Jesus med djupa teologiska påståenden, men han eller hon känner Jesus som Frälsaren. Han eller hon vet att förlåtelse är Guds gåva genom nåd på grund av vad Jesus har gjort. Varje kristen kan inbjuda med orden: "Kom och se." Kanske vet vi inte allt om Jesus och hans verk som vi bör. Vi känner kanske att någon annan kan vittna bättre än vi. Som Guds Ords predikare och lärare ska du uppmuntra församlingen att tala om sin Frälsare. Du ska övertyga dem om att Jesus välsignar deras ansträngningar när de troget använder tillfällena som han ger och arbetar med det som de känner till. Du ska säga till dem att det enkla budskapet som talas i kärlek ibland är mäktigast, särskilt om det talas till människor som känner dem bra nog att känna att deras ord är ärliga och äkta.

Genom att föra Petrus till Jesus, hjälpte Andreas det Nya testamentets kyrka mer än han förstod. Det var inte den enda gången Andreas tog med någon till Jesus. Vid ett senare tillfälle var människor hungriga. Det fanns fler än 5000 i ett ökenområde, och de hade ingen mat. Lärjungarna hade en praktisk lösning på problemet: *Sänd i väg folket*, sa de. Men Jesus svarade: *De behöver inte gå härifrån. Ge ni dem att äta*. Det var Andreas som steg fram. Han var alltid den hjälpsamme lärjungen. *Här är en pojke som förde med sig sin lunch*, berättade Andreas. *Han har fem kornbröd och två fiskar. Men vad förslår det till så många?* Pojkens lunch var mindre än ni eller jag tar med på en picknick. Andreas visste inte om denna lunch kunde hjälpa, men det var den enda maten som han hittade. Så han förde fram pojken och hans lunchpåse till Jesus. Andreas visste att han trodde att Jesus kunde göra något. Andreas hade rätt! Jesus mättade hela folkskaran med denne pojkes lilla lunch. 5 000 män drog nytta av Andreas ansträngningar.

Vi kan lära oss också från denna händelse. Andreas upptäckte något som vi ofta misslyckas att se: **varje barns värde**. "Det finns en pojke här," bör en far säga till sig själv när han tittar sig omkring i sitt vardagsrum, "det finns en pojke här som adopterar mina karaktärsdrag, lär sig att gå på mina vägar, tar mig som förebild och antar mina åsikter, mitt sätt att prata, min attityd till Gud och religion. Jag behöver föra honom till Jesus." "Det finns en pojke här," bör söndagsskolläraren påminna sig om när hon tittar på sin ibland rastlösa och oregerliga klass, "det finns en pojke här som snart kommer att bli en man. Jag behöver hjälpa honom, undervisa honom, guida honom, be för honom, och leda honom till Herren." "Det finns en pojke här," bör du, Hermanni, som predikare och lärare, säga, "som av min undervisning och mitt exempel behöver visas att verkliga män tjänar Gud och däri hittar lycka och belåtenhet. Paulus från Tarsus, Martin Luther och kyrkans alla stora hjältar och ledare var en gång i tiden rastlösa pojkar. Framtidens största män är nu pojkar, och vi kan vägleda dem mot livets högre och viktigare saker. Framtidens kyrka kommer att marschera framåt på dagens pojkers och flickors fötter. Tro mig, Herren värderar mycket mer än jag kan beskriva hjälpen från dem i kyrkan och i samhället som är verksamma att vänja ungdomar vid den väg de bör vandra. Glöm aldrig **barnens värde**."

Det finns en tredje gång i det Nya testamentet där Andreas gjorde något. Det var påskveckan. Några greker, främlingar ibland judarna, hade hört om profeten från Nasaret och de ville träffa honom. De kom först till Filippus och bad honom: *Herre, vi vill se Jesus*. Filippus var inte säker på om det var en bra idé eller inte. Dessa människor var hedningar och utomstående. Filippus gick och rådslog med Andreas som var helt villig att föra dessa främlingar till Kristus. Andreas visste att Gud inte gör skillnad på människor, det spelar ingen roll vad de har för nationalitet eller hudfärg. Kom han ihåg de visa männen, de första ickekristna som tillbad den nyfödde Kristus? Tänkte han framåt på tiden när Mästaren skulle skicka ut lärjungarna i hela världen för att predika evangeliet för hela skapelsen? Vi vet inte. Vi vet emellertid att Andreas hälsade grekerna,

främlingarna, välkomna och tog dem till Jesus. Det var något ovanligt för en jude att göra. På ett sätt hade Andreas blivit den nytestamentliga kyrkans förste världsmissionär.

Jag läste en beskrivning av dagens vanliga ickekyrksamma människor. Sådana delar gemensamt fyra saker. Ett) de är uttråkade och samtidigt stressade. Två) de kämpar med låg självaktning och brutna relationer. Tre) de vill ha ett bättre liv, men de vet inte vad det är. Fyra) de bor granne med oss. Faktum är att vårt samhälle är fyllt med människor som är utomstående och främlingar för kyrkan, men inte nödvändigtvis fiendliga mot Gud eller religion. Åtminstone i sina ärliga stunder förstår de att det finns saker i deras liv som behöver repareras. De flesta vill ha något mer i sina liv. Vi har tillfälle att hjälpa dem att komma till Jesus och hans välsignelser.

Alla kristna, särskilt varje församlings ledare, bör förstå **de ickekyrksammas viktiga betydelse** i Guds ögon. Vi behöver komma ihåg: *Gud, vår Frälsare, vill att alla människor skall bli frälsta och komma till insikt om sanning* (1 Tim 2:4). Det behagar Gud, till exempel, när vi på ett praktiskt sätt visar vår kristna kärlek vid varje gudstjänst genom den hjärtlighet med vilken vi välkomnar våra gäster och vänskapen som vi visar varandra. De ickekyrksamma leds till Kristus också genom det som vi säger och gör i våra vardagliga liv eftersom Kristus bor i oss och genom vårt vittnesbörd om friden och glädjen han ger. Vi säger att sådana välsignelser också kan bli deras ägodel.

De tre episoderna som vi har talat om är allt Bibeln berättar om Andreas. Legender och traditioner, några som är trovärdiga, några som är löjliga, fortsätter hans historia. Traditionen säger att Andreas reste med evangeliet till Ryssland innan han dog som en martyr i Grekland på ett kors som var i form av ett X.

Men vi vill begränsa oss till de bibliska fakta. Vi har träffat Andreas, den ödmjuka, hjälpsamme lärjungen, den ibland de tolv som var villig att tjäna utan själviskhet och utan personlig ära. Idag säger vi: "Vilken välsignelse skulle inte det vara om vi hade en församling fylld med medlemmar som Andreas -- fromma, kärleksfulla troende som är nöjda med att föra andra till Jesus!"

Tre gånger tog Andreas någon till Jesus, och Jesus gjorde något viktigt varje gång. Andreas tog med sig Petrus, och Jesus kallade till tro människan som skulle bli de tolv ledare. Andreas förde fram pojken och hans lunch, och Jesus gjorde ett under som människor fortsätter att tala om ännu 2 000 år senare. Andreas förde grekerna till Jesus, och Jesus visade att evangeliet är till för alla "€" för er och mig och våra grannar också. Vi kan vara säkra på att Gud välsignar vårt liv och använder vårt vittnesbörd såsom han gjorde för Andreas. Gud använder oss för **att föra andra till Jesus**.

Lutherska trosbekännelseskriterierna, Augsburgska trosbekännelsen:

V. Om predikoämbetet

För att vi ska få denna tro, har evangelieförkunnelsens och sakramentsförvaltningens ämbete inrättats. Ty genom Ordet och sakramenten såsom genom medel skänks den helige Ande, vilken frambringar tron, var och när det behagar Gud, hos dem som hör evangelium. Det vill säga att det inte är för vår förtjänsts skull, utan för Kristi skull att Gud rättfärdiggör dem, som tror att de för Kristi skull upptas i nåden. Gal. 3: "För att vi genom tron skulle undfå den utlovade Anden."

XIV. Om det andliga ståndet

Om det andliga ståndet lär de, att ingen utan vederbörlig kallelse bör i kyrkan predika offentligt eller förvalta sakramenten.